

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 29/05-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 5. mája 2005 v senáte zloženom z predsedu Štefana Ogurčáka a zo sudcov Eduarda Báránaya a Lajosa Mészárosa prerokoval prijatú sťažnosť Mgr. L. R., bytom R., zastúpenej advokátom Mgr. I. R., Advokátska kancelária, R., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Rimavská Sobota v konaní pôvodne vedenom (pred zlúčením s Okresným súdom Rimavská Sobota 1. januára 2005) na Okresnom súde Revúca pod sp. zn. 1 C 673/00 a t. č. vedenom pod sp. zn. RA-1 C 673/00 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Rimavská Sobota v konaní vedenom pod sp. zn. RA-1 C 673/00 porušil základné právo Mgr. L. R., aby sa jej vec prerokovala bez zbytočných prieťahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Mgr. L. R. priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 50 000 Sk (slovom päťdesiat tisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Rimavská Sobota p o v i n n ý vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Mgr. L. R. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 7 953 Sk (slovom sedemtisícdeväťstopäťdesiattri slovenských korún), ktoré je Okresný súd Rimavská Sobota p o v i n n ý vyplatiť na účet jej právneho zástupcu advokáta Mgr. I. R., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I .

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením zo 17. februára 2005 č. k. I. ÚS 29/05-8 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť Mgr. L. R., bytom R., zastúpenej advokátom Mgr. I. R., Advokátska kancelária, R., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Rimavská Sobota (ďalej len „okresný súd“) v konaní pôvodne vedenom (pred zlúčením s okresným súdom 1. januára 2005) na Okresnom súde Revúca pod sp. zn. 1 C 673/00 a t. č. vedenom pod sp. zn. RA–1 C 673/00.

Z prijatej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka je žalobcom v konaní o vyslovenie neplatnosti jej odvolania z funkcie vedúcej odboru školstva, mládeže a telesnej kultúry Okresného úradu v Revúcej (ďalej len „okresný úrad“), ktoré začalo 8. decembra 2000 a dosiaľ nie je právoplatne ukončené.

Sťažovateľka tvrdí, že okresný súd „svojou nečinnosťou hrubo porušil ústavné práva sťažovateľky dané jej čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, nakoľko spôsobil značné prietahy v konaní, ktoré nielenže poškodili sťažovateľku na jej právach daných jej ústavou, ale spôsobil jej značné morálne a finančné škody“.

Sťažovateľka podala predsedovi okresného súdu 9. marca 2004 „žiadost' o urýchlenie súdneho konania“ a 20. mája 2004 sťažnosť na priet'ahy v konaní. Vo veci nebolo do dňa podania jej sťažnosti ústavnému súdu (8. februára 2005) ešte právoplatne rozhodnuté. (okresný súd 9. marca 2005 rozsudkom jej návrh zamietol. Rozsudok bol doručený účastníkom 19. apríla 2005).

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd vyslovil porušenie označeného základného práva, prikázal okresnému súdu „konať bez akýchkoľvek zbytočných priet'ahov“, priznal jej „finančné zadosťučinenie v sume 50 000 Sk“ a náhradu trov jej právneho zastúpenia.

Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: okresný súd, zastúpený jeho predsedníčkou, vyjadrením sp. zn. Spr. 366/2005 z 11. marca 2005 a sťažovateľka prostredníctvom stanoviska svojho právneho zástupcu k uvedenému vyjadreniu okresného súdu z 1. apríla 2005.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania vedeného na okresnom súde (do 1. januára 2005 na Okresnom súde Revúca) pod sp. zn. RA-1 C 673/00.

A)

1. Predmetom konania vedeného pod sp. zn. 1 C 673/00 bol 29. novembra 2000 uplatnený návrh sťažovateľky na vyslovenie neplatnosti jej odvolania z funkcie vedúcej odboru školstva, mládeže a telesnej kultúry okresného úradu, ako aj návrh na

náhradu mzdy – doplatku rozdielu medzi mzdou vedúcej odboru a učiteľky materskej školy.

2. Súdny poplatok za návrh sťažovateľka uhradila 8. decembra 2000 kolkovou známkou v hodnote 500 Sk.
3. Okresnému úradu bol návrh doručený na vyjadrenie 12. januára 2001. Vyjadrenie bolo okresnému súdu zaslané 7. februára 2001 (žiadal žalobu „*v celom rozsahu zamietnuť*“).
4. K vyjadreniu predložila sťažovateľka stanovisko 13. marca 2001.
5. Okresný súd 14. januára 2002 vyzval sťažovateľku, aby doplnila žalobu o výšku požadovanej náhrady mzdy, ako aj na zaplatenie súdneho poplatku za upravený návrh. Sťažovateľka doplnila návrh 28. januára 2002 a upozornila okresný súd, že ide o pracovnoprávnú vec, ktorá je oslobodená od platenia súdnych poplatkov.
6. Okresný súd vyzval sťažovateľku 22. februára 2002 na úhradu súdneho poplatku vo výške 6 964 Sk, ktorý sťažovateľka uhradila 25. februára 2002.
7. Okresný súd 26. apríla 2002 predvolal účastníkov konania na pojednávanie, ktorého termín stanovil na 23. máj 2002.
8. Právny zástupca odporcu 22. mája 2002 ospravedlnil (pre kolíziu termínov) svoju prípadnú neúčasť na pojednávaní.
9. Na pojednávaní konanom 23. mája 2002 sťažovateľka vzala späť návrh v časti týkajúcej sa náhrady mzdy. V tejto časti bolo konanie uznesením zastavené a bolo rozhodnuté o vrátení sťažovateľkou uhradeného súdneho poplatku vo výške 6 864 Sk prostredníctvom Daňového úradu v Revúcej (ďalej len „daňový úrad“). Vo veci bola vypočutá sťažovateľka. Pojednávanie bolo odročené na neurčito s tým, že okresný úrad bude vyzvaný na predloženie dôkazu o prerokovaní odvolania sťažovateľky z funkcie s prednostom Krajského úradu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský úrad“).
10. Okresný súd 19. marca 2003 vyzval odporcu na predloženie dokladu o prerokovaní odvolania sťažovateľky z funkcie s prednostom krajského úradu.
11. Okresný súd 20. mája 2003 zaslal uznesenie z 23. mája 2002 daňovému úradu na realizáciu.

12. Sťažovateľka podaním zo 6. marca 2004 adresovaným okresnému súdu urgovala urýchlenie súdneho konania, lebo okresný súd je od 23. mája 2002 „*opäť úplne nečinný*“ a „*od posledného (aj jediného) pojednávania vo veci prešlo už viac ako 19 mesiacov*“.
13. Okresný súd 15. júna 2004 vytýčil termín pojednávania na 7. júl 2004 s tým, že krajský úrad predloží doklad o prerokovaní odvolania sťažovateľky z funkcie prednostom krajského úradu.
14. Krajský úrad vo vyjadrení č. 2004/018085 z 24. júna 2004 okresnému súdu oznámil, že zákonom č. 515/2003 Z. z. o krajských úradoch a obvodných úradoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 515/2003 Z. z.“), ktorým boli zrušené okresné úrady, prešli práva a povinnosti okresných úradov a krajského úradu z majetkoprávných a iných vzťahov (okrem iného) na úseku školstva, mládeže a telesnej kultúry na krajský školský úrad. Krajský úrad nie je v predmetnom spore pasívne legitimovaný, preto je potrebné voči nemu žalobu zamietnuť.
15. Okresný súd 2. júla 2004 oznámil účastníkom odročenie pojednávania na neurčito.
16. Sťažovateľka podaním doručeným okresnému súdu 11. augusta 2004 rozšírila návrh na strane žalovaného o Krajský školský úrad v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský školský úrad“).
17. Okresný súd uznesením č. k. 1 C 673/00-53 z 24. novembra 2004 pripustil, „aby do konania pristúpil na strane odporcu ďalší účastník – krajský školský úrad“, a súčasne vyzval krajský školský úrad, aby sa vyjadril k žalobe.
18. Krajský školský úrad sa podaním sp. zn. 5684/04 z 9. decembra 2004 doručeným okresnému súdu 13. decembra 2004 odvolal proti uzneseniu z 24. novembra 2004, lebo v zmysle príslušných ustanovení zákona č. 515/2003 Z. z. (§ 8 ods. 5, § 8 ods. 8) „*nie je nositeľom práv, povinností a záväzkov v predmetnom spore*“. Tieto prešli „*na krajský úrad v ktorého územnom obvode mal okresný úrad sídlo... a nároky zamestnancov vyplývajúce zo štátnozamestnaneckých pomerov a pracovnoprávných vzťahov uspokojí Krajský úrad, v danom prípade je to Krajský úrad v Banskej Bystrici*“. Krajský školský úrad preto žiada uznesenie okresného súdu zrušiť.
19. Okresný súd odvolanie doručil 20. decembra 2004 Krajskému súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“), ktorý uznesením č. k. 13 Co 354/2004-58 z 22.

decembra 2004 odvolanie krajského školského úradu odmietol, lebo právo na odvolanie mal len navrhovateľ (§ 90, § 92 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku). Uznesenie krajského súdu bolo doručené účastníkom.

20. Okresný súd 14. februára 2005 vytýčil termín pojednávania na 9. marec 2005. Účastníci boli vyzvaní, aby predložili dôkaz o prerokovaní odvolania sťažovateľky z funkcie s prednostom krajského úradu.
21. Na č. l. 62 súdneho spisu sp. zn. RA 1 C 673/00 je kópia faxového podania prednostu okresného úradu z 31. mája 2000, v ktorom žiadal prednostu krajského úradu o súhlas na odvolanie sťažovateľky z funkcie. V ľavom dolnom rohu podania bolo rukou napísané „Súhlasím“ s nečitateľným podpisom a bez uvedenia dátumu.
22. Na pojednávaní konanom 9. marca 2005 za prítomnosti sťažovateľky, jej právneho zástupcu a právnych zástupcov krajského školského úradu a krajského úradu, na ktorom zástupcovia účastníkov sporu predniesli svoje návrhy, bol oboznámený obsah súdneho spisu a vypočutý svedok V. K. z R., ktorý uviedol, že jeho známy pán B., ktorý bol zástupcom prednostu krajského úradu, mu povedal „že krajský úrad nič nevie o odvolaní navrhovateľky, že oni by na to súhlas nedali...“, okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom, ktorým návrh sťažovateľky zamietol.
23. Podľa zistenia ústavného súdu na okresnom súde rozsudok bol doručený účastníkom 19. apríla 2005.

B)

K sťažnosti bola pripojená odpoveď predsedu Okresného súdu Revúca č. k. Spr. 1545/04 z 15. júna 2004, v ktorej uviedol:

„Na Vašu sťažnosť na prieťahy v konaní 1 C 673/00 vedenom Vašou klientkou Mgr. L. R. Vám oznamujem, že po preštudovaní spisu som zistil, že tvrdenia uvedené v sťažnosti sú pravdivé, sťažnosť je opodstatnená. Dnešného dňa súd vytýčil pojednávanie na deň 7. 7. 2004. Zrejme je reálny predpoklad ukončenia veci na uvedenom pojednávaní.

Súčasne však uvádzam, že k prieťahom vo veci došlo z objektívneho dôvodu, keď súd je už niekoľko rokov úplne nedostatočne obsadený sudcami (ani nie na 50 %) a už 2 roky pracujú na súde len 3 sudcovia. Túto situáciu súd nevie ovplyvniť, sú o nej informované aj nadriadené orgány.“

III.

1. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov (...).

2. Predsedníčka okresného súdu vo svojom vyjadrení z 11. marca 2005 k opodstatnenosti sťažnosti podala chronologický prehľad úkonov súdu v predmetnom konaní a uviedla: „*Sťažnosť považujem za neopodstatnenú, pretože bývalý Okresný súd v Revúcej bol nedostatočne personálne obsadený a sudkyňa konala vo veci, vzhľadom na veľké množstvo pridelených spisov v senáte, bez subjektívnych prieťahov a toho času je už vo veci rozhodnuté.*“

Právny zástupca v stanovisku k predmetnému vyjadreniu uviedol: „*(...) S vyjadrením predsedkyne OS v Rimavskej Sobote súhlasit' nemôžeme. Predsa žiaden občan tejto republiky nemôže byť ukrátený na svojich právach zaručených mu Ústavou SR. A každý súdny človek musí uznať, že doba rozhodovania o spore trvajúca viac ako štyri roky nemôže*

byť normálnou dobou na skončenie jedného súdneho sporu. Pritom navyše spor ešte do dnešného dňa skončený nie je nakoľko účastníkom nebolo ešte doručené písomné vyhotovenie rozsudku. Navyše podľa reakcie žalobkyne na pojednávaní, táto sa mieni proti rozsudku odvolať. Pokiaľ predsedkyňa OS v Rimavskej Sobote uvádza, že priedahy v konaní nezavinila sudkyňa ktorá konala bez zbytočných subjektívnych priedahov, s týmto môžeme len súhlasiť. Lenže to neznamená, že OS v Rimavskej Sobote ako súd nástupný po OS v Revúcej za priedahy nezodpovedá. Je nepochybené, že za nedostatočné personálne obsadenie súdu nezodpovedá sťažovateľka, ale príslušný orgán.

V súvislosti s vyjadrením sa k sťažnosti si dovoľujeme upozorniť na stanovisko predsedu bývalého OS v Revúcej. Tento vo svojej odpovedi na sťažnosť sťažovateľky jednoznačne uviedol, že sťažnosť považuje za úplne opodstatnenú. Predsedkyňa OS v Rimavskej Sobote túto odpoveď pravdepodobne nepozná a preto ako sťažnosť sťažovateľky, tak aj odpoveď predsedu zrušeného OS v Revúcej k tomuto stanovisku pripájame.

Z týchto dôvodov aj naďalej považujeme sťažnosť sťažovateľky za úplne opodstatnenú a žiadame, aby ústavný súd SR sťažnosti v celom rozsahu vyhovel. (...)

3. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priedahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na štátnom orgáne sa právna neistota osoby neodstráni. Až právoplatným rozhodnutím súdu sa vytvára právna istota. Pre splnenie ústavného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátny orgán vec prerokoval. Ústavné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priedahov sa naplní zásadne až právoplatným rozhodnutím štátneho orgánu, na ktorom sa osoba domáha odstránenia právnej neistoty ohľadom svojich práv (napr. I. ÚS 41/02).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priedahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Ústavný súd pritom prihliada aj na

predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval ústavný súd aj v danom prípade.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. RA-1 C 673/00, v ktorom sa konalo a rozhodovalo o vyslovení neplatnosti odvolania sťažovateľky z funkcie, došlo k porušeniu práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

3.1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že doterajší priebeh napadnutého konania nemožno pripísať na vrub faktickej náročnosti alebo právnej zložitosti prejednávanej veci (napokon ani predseda, resp. predsedníčka okresného súdu vo svojich vyjadreniach nenamietali jej zložitosť).

3.2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria (správania sťažovateľky v preskúmvanej veci) ústavný súd nezistil takú závažnú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jej ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným prietahom.

3.3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci a konštatuje, že okresný súd bol

- od 13. marca 2001 (predloženie stanoviska sťažovateľky k vyjadreniu odporcu) do 14. januára 2002 (výzva sťažovateľke), t. j. v trvaní 10 mesiacov,
- od 23. mája 2002 (pojednávanie) do 19. marca 2003 (výzva odporcovi), t. j. 10 mesiacov (keď vykonával len úkony spojené s doručovaním tohto uznesenia), a
- od 20. mája 2003 (zaslanie uznesenia daňovému úradu – po 12 mesiacoch od jeho prijatia !!!) do 15. júna 2004 (vytýčenie termínu pojednávania), t. j. vyše 12 mesiacov,

bez akýchkoľvek zákonných dôvodov nečinný, resp. nevykonával vo veci úkony smerujúce k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľka počas súdneho konania nachádzala.

Vzhľadom na uvedený postup okresného súdu ústavný súd konštatuje, že v konaní došlo k prieťahom v trvaní vyše 32 mesiacov (t. j. 2 rokov a 8 mesiacov), ktoré neboli spôsobené v dôsledku faktickej zložitosti veci a ani správania účastníkov konania, ale v dôsledku postupu okresného súdu. Obranu okresného súdu spočívajúcu v uvádzaní dôvodov, ktoré mali ako objektívne príčiny spôsobiť tieto prieťahy, nemožno akceptovať. Personálne problémy a vysoká zaťaženosť vo veci konajúcich sudcov (pozri bod B II. časti a bod 2 III. časti odôvodnenia) nemôže byť pripočítané na ťarchu účastníka konania a nemajú povahu okolností, ktoré by vylučovali zodpovednosť súdu, ktorý je vecne a miestne príslušný na rozhodnutie vo veci (pozri napr. I. ÚS 156/02).

Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 1.

4. Keďže v posudzovanej veci bolo rozhodnuté rozsudkom z 9. marca 2005, ústavný súd nepovažoval za dôvodné rozhodnúť o návrhu sťažovateľky na prikázanie okresnému súdu konať bez zbytočných prieťahov.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľka žiadala priznať primerané finančné zadosťučinenie vo výške 50 000 Sk z dôvodu, že „... *Prieťahy v konaní nezavinené sťažovateľkou majú na jej psychiku mimoriadne nepriaznivý vplyv. Táto psychická záťaž sa zvyšuje tým, že žiadne dôvody na jej odvolanie z funkcie neexistovali, ba dokonca sťažovateľka bola krátko pred odvolaním pochválená za vzornú prácu. Pritom spoluobčania skutočný dôvod odvolania nepoznajú a nepriaznivý názor u občanov zosilňuje aj to, že súdy celú záležitosť za dobu viac ako štyri roky nevedia ukončiť, ba dokonca nevedia zabezpečiť ani jedno plnohodnotné pojednávanie. K tejto psychickej záťaži sa pripájajú aj skrytý posmech spolupracovníkov, že svoje práva si nedokáže ubrániť ani prostredníctvom súdov a že jedinou snahou o morálne očistenie svojho mena sú len ďalšie náklady. Za tejto situácie považujeme za úplne oprávnenú žiadosť sťažovateľky o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.*

A s ohľadom na tlak na psychiku sťažovateľky spôsobenú ňou nezavinenými prietiahmi a ďalšími vyššie uvedenými okolnosťami za primerané považujeme finančné zadosťučinenie vo výške 50 000 Sk“. Keďže iba konštatovanie porušenia označeného základného práva nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľku, ústavný súd uznal za dôvodné priznať jej finančné zadosťučinenie, ktoré podľa zásad spravodlivosti s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu (najmä vzhľadom na predmet konania a jeho vplyv na stav sťažovateľky, ako aj na dlhodobú a bezdôvodnú nečinnosť okresného súdu) považuje za primerané v požadovanej výške, t. j. 50 000 Sk.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

6. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Úspešnej sťažovateľke vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom. Advokát vykonal tri úkony právnych služieb, a to prevzatie a prípravu zastupovania, písomné podanie (sťažnosť) zo 4. februára 2005 a vyjadrenie z 1. apríla 2005. Podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“) prislúcha ako základná tarifa podľa ustanovenia § 11 ods. 2 vyhlášky jedna šestina výpočtového základu, ktorým je podľa § 1 ods. 3 vyhlášky priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok predchádzajúceho roka (ktorá v roku 2004 predstavovala sumu 15 008 Sk), čo predstavuje za jeden úkon 2 501 Sk, spolu s režijným paušálom 150 Sk sumu 2 651 Sk. Náhrada trov konania za tri úkony právnych služieb v danom prípade predstavuje spolu sumu 7 953 Sk.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto rozhodnutia.

7. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod „právoplatnosťou rozhodnutia“ uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. mája 2005